

kunde bane Vej for, at større eller mindre Ting gennemførtes, som ikke staar i Forbindelse med Situationen, saaledes at de kan løses i Endrægtighed, vil vi finde det godt og glædeligt; men om saadanne Betingelser vil komme til Stede, ved vi ikke. Der er blevet talt her i Dag fra flere Sider om Grundlovssagen, ogsaa af den sidste ærede Taler. Hvad denne Sag angaar, er min Gruppes Anskuelse den, at den ikke bør drives frem til Afgørelse under de nuværende Forhold. Vi siger dette uden at have saadanne onskabsfulde Rænkninger bag os, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) tillagde os. Jeg skal i øvrigt hverken komme ind paa det ærede Medlems Udtalelser eller paa de Bemærkninger, der faldt fra det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) om de formentlig store Indrømmelser, der var gjorte os, og som ikke var blevet gengældt. Jeg skal ikke i dette Øjeblik genoptage Debatten om Grundloven. Jeg tror, at vi ogsaa skylder Situationen at lade være dermed. Men jeg vil sige med et Billede, jeg har set i Pressen, og som jeg tror skyldes en anset Politiker, at det kan være meget ønskeligt at flytte Skillerrummene i et Hus; det kan dreje sig om større Bekvemmelighed eller Fordele. Men at flytte dem i det Øjeblik, da Naboejendommene staar i Brand og al vor Energi udfordres for at bevare os for, at denne Brand skal tage fat i vort Hus, anser vi fra vor Side for at være urimeligt. Derfor deler vi det Ønske, som det ærede Medlem fra Æbeltoft før fremsatte, at Strid og Kamp og Opløsning og Afgørelser vedrørende dette Spørgsmaal maa blive udsat til roligere Dage, og til vi ser, hvordan vort Land kommer til at se ud efter Verdenskrigens Slutning. Det er vort Ønske, men skulde det indtræffe, som jeg før udtalte som en Mulighed: at den nationale Enhedsfølelse kunde antage saadanne Former, at man fra alle Sider, som det før blev sagt, reviderede sine Anskuelser og kom hinanden i Møde, er det klart, at en saadan Stemning vilde have Indflydelse ogsaa paa os, og skønt det forekommer mig, at de Krav, der er blevet tilbage af, hvad konservative Mænd maa fordre af en Grundlov, er saa stærkt reducerede, at jeg vanskeligt kan tænke mig dem reducerede yderligere, nærer jeg dog ikke Tvivl om, at hvis en saadan Stemning skulde fremkomme, vil man heller ikke finde os uvillige til at gøre yderligere Forsøg paa at komme til Enighed om Grundlovsspørgsmaalet. Men jeg tror ikke, dette er noget, der

skal drives frem i dette Øjeblik. Jeg tror ikke, der sker nogen som helst Skade for Nationen ved roligt at afvente det Øjeblik, hvor vi atter roligt kan skride til at flytte Skillerrum inde i vort Hus.

I Finansloven, som jeg kun skal skænke nogle faa Bemærkninger, vil vi møde Vanskeligheder som Følge af de ekstraordinære Forhold, som hersker i Samfundet nu, og som i indeværende Finansaar har bragt Nedgang i Indtægterne og skabt Arbejdsløshed, og som uden Tvivl vil bringe yderligere Indtægtsnedgang og maa-ske ogsaa yderligere Arbejdsløshed i det Finansaar, som den Finanslov drejer sig om, vi nu forhandler. Hvad selve Finanslovens Bygning angaar, antager jeg, at Finansministeren har ret i, at det er umuligt nu at danne sig en Forestilling om, i hvilken Grad de Forhold, jeg her har nævnt flere Gange, vil angribe vore Indtægter, og at han derfor har gjort Ret i at opstille dem paa Budgettet paa den Maade, som sket er, med deres beregnede normale Beløb. Men vi ved alle sammen, at Nedgang vil der komme, og det vil blive en betydelig Nedgang og rimeligvis paa baade Indtægts- og Formueskattens Omraade og navnlig paa Toldskatternes Omraade. Det er derfor ogsaa givet, at den Finanslov, vi behandler nu, maa kræve den størst mulige Sparsommelighed, men paa den anden Side er vi ogsaa enige med Finansministeren i, at den Sparsommelighed ikke maa udarte til Panik. Vi har jo, hvad vi ikke maa glemme, for ganske faa Aar siden haft en Finanslovkommission, hvis Arbejde førte til en Barbering af Bevillingerne paa mange Omraader, saaledes at der er adskillige Institutioner, hvor Statsbevillingerne ikke taaler nogen yderligere Nedsættelse, hvis deres Arbejde, som er til det hele Samfunds Nytte, ikke skal lide Skade derved. Det er, som vi hørte, Betragtninger af den Art, der har været ledende ved Budgettets Udarbejdelse, og det forekommer mig, at man i det hele og store maa være enig i, at Budgettet her har truffet det rette. Dog forekommer det mig, at der hist og her paa Finansloven er Punkter, hvor man har strøget Bevillinger, hvis sammenlagte Sum vil være af ganske forsvindende Betydning for Staten, men som har deres store Betydning, og som sætter ogsaa mindre Institutioner i Stand til at gøre et samfundsnyttigt Arbejde. Jeg tror, at man med Hensyn til adskillige Udgifter, som er givne paa et vist Aaremaal, for 3 eller 5 Aar ad Gangen, men som egentlig faktisk er permanente, har benyttet den